



Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 3088/05
08.02.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Звездане Лутовац, Михаила Рулића, Николе Станојевића и Слободана Дражића, чланова већа, у парници тужиоца државне заједнице Србија и Црна Гора – МО, коју заступа Дирекција за имовинско правне послове Београд, против туженог ББ, чији је пуномоћник БА адвокат, ради испуњења уговорне обавезе, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду Гж. број 7220/05 од 28. 07. 2005. године, у седници одржаној 08. 02. 2006. године, донео је:

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Окружног суда у Београду Гж. број 7220/05 од 28. 07. 2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Првог општинског суда у Београду П број 3753/04 од 15. 12. 2004. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев па је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова школовања исплати износ од 1.073.067,40 динара са законском затезном каматом почев од 02. 09. 2004. године па до исплате, као и на име трошкова парничног поступка износ од 150.000,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Београду Гж. број 7220/05 од 28. 07. 2005. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Првог општинског суда у Београду П број 3753/04 од 15. 12. 2004. године.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 386. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредбе парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Наводи ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права нису основани.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је преко свог оца као законског заступника (јер је у то време био малолетан) закључио са надлежним органом ССНО – МО СРЈ Уговор о школовању у Средњој војној школи коју је похађао у периоду од __ до __ године. Након чега је похађао Војну академију копнене војске од __ до __ године, по Уговору о том школовању који је тужени лично потписао. На службу у Војсци Југославије тужени је ступио __ године, а служба му је престала на лични захтев дана __ године. У активној војној служби провео је 1 годину, 10 месеци и 12 дана. Вештачењем су утврђени трошкови школовања у износу од 1.073.067,40 динара, на дан сачињавања налаза и мишљења 01. 09. 2004. године.

Код тако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су правилном применом члана 69. и 70. Закона о Војсци Југославије ("Службени лист ("Службени лист СРЈ" број 67/93, 24/94, 43/94) усвојили тужбени захтев тужиле, основано закључивши да је тужени обавезан на испуњење уговорне обавезе проистекле из наведених Уговора о школовању, исплатом износа од 1.073.067,40 динара, са законском затезном каматом почев од 02. 09. 2004. године па до исплате.

Према члану 70. став 2. Закона о Војсци Југославије, тужени је у обавези према тужиоцу да накнади трошкове школовања јер му је служба у Војсци престала по сопственом захтеву пре испуњења обавезе из члана 69. истог Закона. Том законском одредбом прописано је да је лице које се школовало на терет средстава којима располаже Војска, дужно да по завршеном школовању ступи у службу у Војсци и остане у тој служби двоструко време трајања школовања, односно стипендирања. У поступку је неспорна чињеница да је тужени ступио у службу у Војсци. Међутим, у тој служби није остао двоструко време трајања школовања односно стипендирања, већ је из исте иступио након 1 године, 10 месеци и 12 дана.

У ревизији се неосновано истиче да су нижестепени судови погрешно применили материјално право, јер уговор о школовању у средњој војној школи није потписао тужени, већ његов отац, па би и обавеза која проистиче из тог уговора (прерачуната у новчани износ) евентуално могла бити обавеза његовог оца.

Уговор о школовању закључен је у време када је тужени био малолетан, па га је у вршењу тог правног посла заступао родитељ – његов отац. Према члану 15. тада важећег Закона о браку и породичним односима потпуна пословна способност стиче се пунолетством (са навршених 18 година живота), као и закључењем брака. Како је у моменту закључења наведеног уговора тужени био малолетан, то га је у вршењу тог правног посла заступао родитељ – његов отац, као законски заступник. Обзиром да је тужени пре почетка овог спора постао пунолетан, то је он и носилац материјално - правне обавезе проистекле из наведеног уговора.

Врховни суд је ценио и остале наводе ревизије, па је нашао да су они били предмет оцене нижестепених судова и да нису од утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари.

На основу члана 393. раније важећег ЗПП, који се у конкретном случају примењује на основу члана 491. став 4. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 125/04), Врховни суд је одлучио као у изреци.

Председник већа-судија

Стојан Јокић, с.р.

За тачност отправка

МЗ